

Χόχολη Ελένη Α'3

Τρίτη, 4 Ιανουαρίου 1943

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σκέψεις ετροβιλίζουν στο μυαλό μου, όλες υπερδεμένες. Είναι άραγε πραγματικότητα όλα αυτά που ζούμε; Ή είναι ένα όνειρο ή μάλλον εφιάλτης, μια ψευδαίσθηση, εικόνα του νου, που είναι τρομακτική; Μακρινά ακούσματα από το ραδιόφωνο ηχούν σαν καμπάνα θανάτου στα αυτιά μου, για εκτελέσεις φίλων, αδελφών, θυμακόπαιδων, ηλικιωμένων, μαύρων, αλλόθρησκων, κάθε ανθρώπου που έχασε την αξιοπρέπεια του από τις θηριωδίες των ναζί.

Δεν μπορώ να μην βρέφτομαι αυτές τις ανώδειες, την ταλαιπωρία τόπων ανθρώπων που εξαναγκάστηκαν να δουλεύουν στα λατομεία και ιδίως εκείνων που στάλθηκαν στα στρατόπεδα συγκεντρωσής με χαραγμένο τον αριθμό που θα τους θυμίζει τον εφιάλτη τους. ~~πολύ~~ Φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ. Τι θα πάθουμε; Τι θα αποθνήσκουμε; Μήπως τελικά ~~αδελφών~~ οδεύουμε προς τον θάνατο; Γιατί η εβραϊκή μας καταγωγή να αποτελεί μιάσμα;

Αλλά είμαι τόσο αγνώμων. Θα 'πρεπε να δοξάζω τον Θεό που μου χάρισε άλλη μια μέρα. Είναι που τόσο καιρό μας λείπει η πληροφορία. Οι μεγάλοι βταμάτησαν να συζητούν για τα συσχετά μισοβτά μας. Ζούμε δύο χρόνια κλεισμένοι, μακριά από τον κόσμο σε μια βοφίτα, πάντα με τον φόβο μήπως μας πιάσουν. Όποτε ακούμε κάποιον θόρυβο, κλείνουμε θρήγορα τις κουρτίνες και τα φώτα, κάνουμε ησυχία,

βαριαναβαίνοντας, νιώθοντας ότι ήρθε το τέλος. Αυτό πλέον έχει γίνει καθημερινότητα. Έτσι ζω, μάλλον έχω ξεχάσει πώς είναι η ζωή. Νεκρή ζωντανή. Θέλω να ζήσω, όμως. Το θέλω πολύ. Μου έχει λείψει αφάνταστα η ελευθερία. Το μόνο που έχω να κάνω είναι να ελπίσω το πότε θα φτάσει αυτή η στιγμή, πότε θα την αισθανθώ πραγματικά μέσα μου.

Θεσσαλονίκη,
2/2/2024

Αγαπητό Εβραϊκό μου,

Ζητέρα, με απορροπή την εξέταση του ολοκαυτώματος των Εβραίων και την αναφορά που κάναμε στο σχολείο για τις ολέθριες συνέπειές του, θέλησα να σου γράψω μια επιστολή, ως συμβαθνήτριά σου, απαι είμαι και εγώ παθνήτριά του 1^{ου} γυμνασίου Αρρέων Θεσσαλονίκης.

Δεν μπορώ να φανταστώ ότι φοιτούσατε στο ίδιο σχολείο, όπως κοίτω από εντελώς διαφορετικές εθνικές. Ήσουν παθνήτριάς, όπως και εγώ, και μια μέρα οι Γερμανοί αναρίσταν να πάρουν την μητέρα σας στα χέρια τους, και να αλλάξουν για πάντα τις ζωές σας. Σας δίωξαν από τα σπίτια σας, και σας βάλανε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Εκεί, οι συνθήκες ήταν απάνθρωπες, μέχρι και θανατώσιμες. Και έτσι, την μια Τρίτη ήσαν στο σχολείο και παθνήτριάς γράμματά, ενώ την άλλη, χαίρονότατες για τις τελευταίες σας ώρες.

Τόσο τραγικό, που σκιαζόμαστε μόνο με την σκέψη ότι η ανθρωπότητα έριτασε τόσο χαφνήτριά. Οι άνθρωποι είναι τροφάχνητριά, με ζωώδη ένστικτα που βγαίνουν στην επιφάνεια και κατανατάν την αήτριά της ανθρωπίνης ζωής, για τα συμφέροντα των ισχυρών. Νόσο αδικώ, ε....

Ζητέρα, μετά από τόσα χρόνια, η κοινωνία έχει προχωρήσει, αφήνοντας πίσω την αφητνήτριά ιστορία του ολοκαυτώματος. Όμως, ακόμη και αν δεν βιώσατε την τραγική ανητριά σας, να ζήρετε ότι δεν πρόκειται να ξεχαστεί, ούτε εσύ, αλλά ούτε και τα άλλα εβραϊκό μου, μιας και είναι χρεος μας να ζυμίζουμε, να σεβόμαστε, και να τιμώμε την ιστορία μας. Ας αρκεστούμε λυμένα στο ποτέ ζώμα!!!

Ελένη Μαρινάκη Β1